

F. POLEY-SCHEELE

UITGEBLOEID LEVEN

Avond en stilte en wat flauwe schemer
Van een lantaarn, die door de ramen schijnt
Haar weif'lend licht glimt door een stille kamer,
Waar 't op mahonie en wat koper kwijnt

En zachtjes valt langs donk're vrouw, die eenzaam
Op hooggerugde stoel te peinzen zit.
Haar droevig-strakke kijken staart verloren.
In haar verdrongen weemoed schreit en bidt.

Rechtop en statig zit ze; glanzen zijde
Omkleedt 't vervallen lijf met zachten plooi.
Nerveuze handen, in gedacht'loos plukken,
Spelen een doelloos spel, — nog zijn ze mooi.

Ze denkt met pijn, aan wat ze weg voelt glijden:
Haar schoonheid en haar jeugd, zoo gul erkend.
Oud worden! Oud! In schaduw dus verdwijnen,
Terwijl de zon zich naar een ander wendt. . .

O! vast te houden wat zij voelt ontvallen:
De rijke vrienden en het blij bestaan.
O, nog een tijd gevierd zijn en verkozen
De bonte dagen lachend door te gaan!

De zwarte gitten van haar oogen spelen
Soms heimlijk nog een zoet en lokkend spel. . . .
Poeder en rouge geven haar verwelken
Geen nieuwe jeugd meer — ach, ze weet het wel.

Haar siert een schittering van veel juweelen,
Om slappen hals een vracht van steenen hangt,
Haar vingers vonken, als z' in weemoed streelen
Oud souvenir, dat ze eens zoo heeft verlangd.

Gevierde schoonheid, danste zij door 't leven
Won liefdes en brak lachend harten stuk.
Knoeide met tijd en gaven, gaf haar ziele
Ten koste voor wat kort en broos geluk. . . .

Kind'ren en man verliet zij voor een liefde,
Een nieuwe, die haar guller weelden schonk :
Reizen, vermaak en bonte wisselingen
Van avontuur, dat lokte en trok en blonk.

Zoo gleden jaren als een droombeeld henen.
Haar schoonheid week en liefdes lied verklonk
En haar geluk, dat tot de sterren vonkte,
Bleek kort van duur . . . de gouden zon verzonk . . .

Nu is alleen herinn'ring metgezel
En vreet haar hart vol smartelijke wonden.
Ze wil niet oud zijn en gedenkt haar jeugd
Met wrangen spijt en vaag berouw om zonden.

Met vaag berouw . . . o ja, ze weet nog goed
Van moeders tranen, vaders strenge woorden
Toen dwaze vleiërs haar onschuldige jeugd
Met lof en lach en zoet gefleem bekoorden.

Hoe zij voor 't wonder van dat spel bezweek
En sinds maar doolde achter haar duizend droomen . . .
En wat geschuwd werd en teruggeduwd,
Het einde is onverbiddelijk gekomen . . .

Haar man is oud, wat wás hij knap en trotsch!
Vroeg takelde hij af — schuld van zijn slordig leven.
Haar kind'ren zwerven ver — soms komt een sim'ple groet
Van over zee. . . wat hebben z' ook te geven?

't Lantaarnlicht valt schuin over de fletse golven
Van 't goelgrijs haar en op haar rimpelhand.
Haar man snurkt in zijn stoel en haar gedachten reizen
Terug de verre tocht over haar levensland . . .

En uit de zwarte gitten van haar oogen
Valt stil een traan neer in haar zijden schoot,
Om de berooidheid van 't verspeelde leven
En om haar angst voor eenzaamheid en dood.